

alligevel, hvilken Ordning man end faar. Men man skaffer Kirken fuld Frihed. Der er stillet Ændringer fra Flertallets Side, og jeg tillader mig at anbefale dem. Jeg tror, de paa de forskellige Punkter træffer det rette. Men de er ikke meget forskellige fra de Ændringer, hvorom Forslag er stillede af det ærede Medlem fra Holstebro (Mølgaard-Nielsen), eller fra dem, der er foreslaaede af det ærede 9de Medlem for Odense Amt (Jensen-Sønderup) og det 7de Medlem for Svendborg Amt (J. Jacobsen).

Jeg skulde anse det for muligt, som det ærede Medlem for Odense Amt udtalte i Gaar, at man sammenarbejdede disse Forslag. Ændringsforslagene paa Blad Nr. 113 gaar bl. a. ud paa at afskaffe Ordet Giftefoged. Jeg vil indrømme, at naar man hører dette Ord første Gang, anden Gang og tredje Gang, lyder det ubehageligt i ens Øren; men det mærkelige er jo, at man kan vænne sig til alting, og Udvalgets Medlemmer har nu vænnet sig til det. Derfor er der ikke stillet noget Forslag fra Udvalgets Side om at sætte et andet Ord i Stedet for. Man havde Vanskelighed ved at finde et andet Ord, ganske samme Vanskelighed, som de ærede Forslagsstillere har haft, som er gaaet den Vej i Stedet for Ordet „Giftefoged“ at sætte „vedkommende“. Jeg ved ikke, om det er saa overmaade meget bedre at sige: „vedkommende“ er pligtig at udføre o. s. v. Det er meget vanskeligt at finde en Betegnelse her, men Ordet skal ikke skille os, det betyder jo intet, hvad man kalder den Mand.

Derimod er jeg meget betænkelig — og jeg deler her den Opfattelse, der er fremsat tidligere i Dag af det ærede Medlem fra Assens — ved, at man vil lægge dette Hverv over paa Sogneraadsformanden. Jeg mener, at det var rigtigere, at man lod Sogneraadet udpege den Mand, det ønskede til Stillingen; saa kan det udpege Formanden, dersom det vil, og han vil paatage sig Opgaven.

Jeg er ligeledes en Smule betænkelig ved den Bestemmelse, man har sat ind om, af Giftefogeden eller rettere „vedkommende“ skal mødes med Brudeparret i Kirken. Det forekommer mig ikke, at dette bør fastslaas. Hvor Mødet skal finde Sted, maa være en frivillig Sag. I Byerne lader det foreslaaede sig ikke gøre, og hvad Landet angaar, har jeg den Opfattelse, at i alt Fald Vaabenhuset — hvor man vel vil have dette Møde mellem „vedkommende“ og Ægteparret — er et meget uhyggeligt Sted. Et Sted, hvor der staar 2 Ligskamler, synes jeg ikke er et passende Sted at ind-

gaa Ægteskab. Jeg tror, at Parret vilde kunne faa det meget rarere og hyggeligere, navnlig ved Vintertide, nede i „vedkommendes“ varme Stue eller henne hos Brudens Forældre, inden Parret kører i Kirke. Dette Forhold bør ordnes saaledes, at Folk kan indrette sig dermed, ganske som de vil.

Hvad de Ændringsforslag angaar, der er stillede af Mindretallet, maa jeg selvfølgelig ud fra min Opfattelse bestemt fraraade deres Vedtagelse. Jeg lægger Mærke til, at Mindretallet foreslaar, at Giftefogeden i hver Kommune skal beskikkes af Amsraadet efter Sogneraadets Indstilling, efter at Øvrigheden er hørt derom. Det forekommer mig ganske overflødig at høre Øvrigheden derom. Hvad skulde Politimesteren dog kende til Forholdene ude i en Landkommune? Nej, lad Sogneraadet gøre Indstilling om, hvem det vil have, og lad saa Amsraadet udnævne vedkommende. Der er ingen Grund til her at høre Øvrigheden; dette Spørgsmaal kan Sogneraadet sagtens selv klare.

Endelig siger man, at man afgjort maa holde paa den fakultative Ordning, fordi man derved faar Enhed i Norden. Det ærede 7de Medlem for Hovedstaden sagde, at vi andre sprængte Nordens Enhed, dersom vi gennemførte almindelig borgerlig Ægteforening. Det er nu saa uhyre stærkt et Udtryk. Jeg tror, at Nordens Enhed holder nok for det. Man henter Argumenter fra Norge, Sverige og Island og siger, at naar man deroppe er gaaet til den fakultative Ordning, saa skal vi ogsaa tage den. Jeg vil om disse Argumenter sige, at de er hentede langt borte fra og det paa mere end een Maade, for baade det islandske, det norske og det svenske Folk har haft deres egen kirkelige Udvikling, deres egen Kirkehistorie, og Danmark har haft sin egen kirkelige Frihedsudvikling; og der er virkelig ikke nogen Grund for os til at rejse til Island og Sverige for at se, hvorledes man skal indrette den Slags Ting. Jeg har oven i Købet den Opfattelse, at det vilde være overmaade forstandigt, om man fra Island og Sverige kom her til Danmark og saa, hvorledes vore kirkelige Forhold har udviklet sig; der er vistnok betydelig mere for dem at lære her i denne Henseende, end der er for os at lære hos dem.

En Ting, jeg har imod Mindretallets Forslag, er, at den Ordning, det foreslaar, er overmaade indviklet. Mindretallet foreslaar, at man skal kunne vælge enten kirkelig Vielse eller borgerlig Vielse, og vælger man den borgerlige Vielse, kan man faa kirkelig Velsignelse. Men saa vidt jeg kan